

PORTRÉK.

Bokor Adolf.

Bokor Adolfról, akit a minap ünnepezt a szegedi gyógyszerésztársulat, volna néhány szó mondandóval.

Ha még nem szoktatott volna le az élet a csodálkozásra, el tudnák bámultatni az ötven éves orvos pályáján. A mai emberek nem dolgoznak ötven évig, ellenben ötven éves korukban befejezik mindent, a fiatalok pedig úgy indulnak neki, hogy szeretik, hogy elakad valahol az élet országtáján, nem érdemes hát az a nagy túléledés.

Elmúlt évtizedek divatja tér vissza, amikor a blazirtság volt a népszerűs minden eleven megnyilvánulása el kellett fojtani a tetszetőségek kedvéért. A különbség mégis talán annyi, hogy a mai ifjúság csakugyan blazirt, rossz időben született, akkor sem szívesen vállalja a munkát, ha módja volna hozzá, elkábító konjunktúrák esztendőket könnyű keresete, néhány semmiből magasra lendült vagyoni karrier, de csak a fölfelé rohanást látják, a biztosan elkövetkező zuhanásról nem akarnak tudomást szerezni. (Aminthogy a kártyás sem gondol arra, hogy egy szeri kővér nyereség után sok apróbb, de végeredményben súlyos veszteség szokott következni.)

Istenem, milyen fiatalon áll Bokor Adolf ebben a mai zürzavaros életben, az igazi öregek, a középkorúak, a koravének között! Nem ismerjük, hogy hány éves, úgy sem hiszik el, akár-mennyit mondanánk. Ötven év munkája tette életerőssé, pedig ebben a hatalmas időbe nyilvánvalóan beleolvadtak a gyermekkor esztendei mindazzal, ami vele jár. A munka komolysága, intenzív volta, a kötelességtudásnak nemes értelemben vett perfektsége s főleg lelki benső harmónia, ami eluralkodik az egész életén s látszólagos titkokat megmagyaráz.

Bokor Adolf nem „bácsi“-ja meg számlálhatatlan jóbarátjának, tisztelőjének, legfőképpen „kedves bátyám“-ja s ebben a megkülönböztetésben is finom árnyalatok húzódnak meg. Ugy érezzük, hogy fölötté áll mindennek, boldonságra készülő és megbolondító idők szele úgy suhan el mellett, mint ahogy az öreg tölgy sem hajlott meg a viharban, hanem sértetlen marad rombolások elvonulása után. Gyöngye, apró fák kettőtörtek, mások tövesszél szakadtak ki az anyaföldből, (amelyben nem is volt biztos gyökérük), némelyiknek a lombja tépázódott meg, a másik legesebb gallyaitól volt kénytelen bucsuzni.

Nézi, nézi az öreg tölgy, de nem érti a gyengeséget.

— Mi ez, pajtas csak ennyi volt az ellentállóképességetek?

A napokban mondta ki ítélete indoklásában egy magyar bíró, (no, nem is kíváncznék a bírőre!), hogy az újságíróban van valami a bíróból is, mert igazságot keres és ítéletet hoz azon a fórumon, amelyen hivatása ekejével szánt. Nem vállalkozunk föltétlenül közönséget ezekkel a szavakkal, hiszen bennünk van annyi őszinteség, hogy ne rajongjunk a pálya minden munkásáért csak azért, mert pályatársak; tudjuk jól és valljuk, hogy a mai újságírásnak sok a hibája, hivatlanok tolakodtak a berkeibe, amatőr módon díszkreditálták elfoglaltságokkal, más célok tendenciájával s olyan motívumokat kevernek bele, amelyek lehelnek személyeskedések, (elsőrendűek is mint olyanok), de épp a nemes, nívós újságírás a hiányuk. Pedig hivatás a pályánk, fogadalm s hién szerint a jó újságíró annál nagyobb aggodalommal írja meg kritizáló sorait, minél jobban elmélyült a pályája iránt való rajongásban, minél több visszaélést, gonoszságot látott s minél szabadabb kezet kap arra, hogy mások beleszólása nélkül írasson.

Mert sokat lát s az a magyar bíró bizonyára arra gondolt, hogy az újságíró szerzi a legtöbb tapasztalatot, szak és ezek véleményét hallja s ha megvannak benne az egyéni korrektség értékei, akkor nem tévedhet, mert a leszűrt és eredménye mindig kivonata annak, ami együttes taktusba hozza a szívek érzését, az elmék véleményét. Mikor aztán az ezer eseményt (sok-

szor, nagyon sokszor titkos rugóival együtt) látó, sok ezer embert megismerő, újságíró keresi Bokor Adolf egyéniségének, örök-ruganyosságának, népszerűségének titkát, — nem kénytelen keregélgni, mert készen talál mindent. A benső harmóniája juttatta el az emberszeretet útjára. Csalódások rossz tapasztalatok nem savanyítják el az igazi ember, ellenkezőleg csak serkentik, hogy itt a hivatásodnak való tér. Bokor Adolf nyilván másoknál is jobban tudja (hisz a mesérségébe vág), hogy nem annyira rosszak, mint inkább betegek az emberek s csak a teljesen megfertőződten, a terhelt, nem fog a jószágos közeledés, a szelid szó, a lelkek orvossága.

Megbecsülhetetlen jóbarát, aki soha nem stüljed cimboraságba. Mindenkihez közel férközik, de őt magát csak egyenes őszinteséggel, tisztasággal lehet megközelíteni. Ha Bokor Adolf korhol meg valakit, szava a szigorú jó tanár meleg árnyalatait öti fel, kegyetlenül egyenes, veséig ható, csak lehajtott fővel lehet hallgatni, — de máris ott van szemében a cirógató jószág, amely azt fejezi ki:

— Kell, hogy tudjad mindezt, nem vezethetsz félre, ne taris olyan ostobák. A haragom javítani akar, mert ha nem bíznék a megváltozásodban, szóra se érdemesítenék. Hát többet ne

Magyarországnak augusztusban aranyvalutája lesz (?)

London, május 29. A *Financial Times* szerint Magyarország valutáris ércékszletekülönösen kielégítő és így a magyar bankjegyforgalom ércfedezete sorrendben az ötödik helyen áll Európában. Jelenleg több mint kétszer olyan nagy a magyar ércfedezet, mint az osztrák, amely mindössze 25 százalékot tesz ki. Ezzel szemben a csehek aranyfedezete csupán 13 százalék, a jugoszlávoké pedig — noha ez az állam látszólag a leggazdagabb valamennyi

halljak lyesimit, mert meg bubollak, pajás!

Egyik legjobb lelkiismerete ennek a városnak, amelyet becézgető szeretettel szeretne nagyinak, hatalmasnak, előretörőnek látni; minden eseménye érdekli s alig van olyan alkotása, intézménye, amelynek létrehozásában ne serénykedett volna az ő fáradhatatlansága. Az igaz ügy nem félti sorsát a városi közgyűléseken, hiszen ott van Bokor Adolf is, aki a közügybe nem indulatokat visz, hanem komolyan megalapozott tudást, jóindulatot, szeretetet, elavulhatatlan nemes eszméért egész erejével küzd, de tisztánlátását nem homályosítja el indulat.

Mire, nagy harcok után, otthagyja a termet, már megint előnti egész egyéniségét a derű, örül az életnek, a virágnak, mindennek, ami szép s megbecsüléssel fog kezeli az elvek terén való ellenfelével. Mert ez az emberi.

Az ötven munkás év alkalmából mi is csak azt mondhatjuk, amit vasárnap a gyógyszerésztársulat. Nincs kitüntetésre, elismerésre más módunk, mint hogy megbecsüléssel, tisztelettel közelünk feléje s azt kívánjuk neki, amit ő magának, hogy még sokáig maradjon meg egyaránt Szegednek — amelyben mégis csak talál itt-ott egy kis örömet — és a családjának, amelynek körében hibálan a boldogsága.

állam között — csupán 1—2 százalék. A magyar ércbiztosíték jelenleg 54 százalék, de általánosságban felteszik, hogy valójában még 20 százalékkal magasabb, úgy hogy hitelt érdemlőnek látszik az a híresztelés, amely szerint *Magyarország augusztusban aranyvalutát fog kapni*. Ezen híresztelésnek még nagyobb alapot ad az a közlömény, hogy a *Nemzeti Bank már arany-pénzben fizette ki az osztrákokat*.

A rector magnificus a szegedi egyetem ellenségeiről.

A központi egyetemi épület aulájában ma délelőtti tartották az egyetem szokott évszázadi ünnepélyét: a társadalom élénk részvételével. A megnyitó beszédet dr. Csengeri János mondta, a lelépő rector magnificus, aki szárnyaló szavakban emlékeztet meg az egyetem dicsőséges kolozsvári múltjáról, jogos kegyeliséggel nyilatkozott azokról a kisértetekről, amelyek a halálharangot akarják meghuzni a szegedi egyetemnek. — A szánktó, ha csendülni halja a halálharangot, elborongva hagyja abba a munkát, — mondta megindultan. — Csoda e, ha mi is, akik nehéz munkával törjük itt a talajt, hogy e'őkészítsük a jövőre aratását, megriadva állunk meg, amikor az egyetlen halálharangját halljuk? Takarékossgot emlegetnek és *haza flosságunkat vonják kétségbe azok, akikhez mi nem megyünk hazaflosságot tanulni! És annál fájdalmasabb a seb, mert testvéreké uli azt rajtunk!*

Bizalmas tanácskozások a városházán városrendezési ügyekről és gyáralapítási tervekről

Pénteken délelőtti a polgármester szobájában szigorúan zárt ajtók mögött bizalmas értekezlet volt, amelyen több bányáérdeklőség képviselője, *Héderváry Lehel* volt országgyűlési képviselő és *Berzenczey Domokos* műzaki főtanácsos vettek részt. A megbeszélés közel másfél óráig tartott, a végefele a polgármester magához kérette *Scultéy Sándor* főszámvévőt is, akit szintén bevontak a tanácskozásokba.

Az értekezlet után kérdést intéztünk a polgármesterhez, aki azonban minden felvilágosítást megtagadott.

— Nagyon fontos kérdésekről tanácskoztunk — mondotta —, de még nagyon kezdetleges stádiumban levő kérdésekről, amelyekkel idővel — ha lesz belőlük valami — sokat foglalkoznak még a lakók, de ebben a pillanatban időszerűtlennek tartanám, ha a nyilvánosságra kerülnének.

Hiába hivatkoztunk arra, hogy a ter-

A rector magnificus, aki beszéde végén annak a reményének adott kifejezést, hogy elvonul az a veszedelem, amely az egyetem életét fenyegette, meleg ovációban részesítette a hallgatóság. Beszédén: idézett passzusát úgy magyarázzák, hogy az a kolozsvári egyetem néhány volt tanárára vonatkozott, akik a budapesti egyetemre kerültek s a numerus clausus be nem tartásának ürügyével áskálódnak az ellen az egyetem ellen, amelynek tanárai voltak.

A rector után a bölcsészeti kar ezidei dékánja, dr. *Erdélyi László* emlékeztet meg *Szabó Károly*ról, a nagy magyar történetíróról, aki tanára volt a kolozsvári egyetemnek s akinek centenárius ünnepét most üli a magyar történettudomány. Az emlékbeszéd után *Erdélyi Bajlársi egyesületek a magyar levagkorban* cím alatt a magyar Szent György-rendről és Sárkány-rendről tartott felolvasást.

vek kolportálása csak hasznára válhatik a városnak, mert a város közönsége az életrevaló tervek keresztül vitelét föltétlenül elősegíti — a polgármester minden további felvilágosítást megtagadott.

Mivel a polgármester álláspontját indokolatlannak tartottuk, más helyen is érdeklődtünk a kérdésről és érdeklődésünkre a következőket tudtuk meg:

A magyar és külföldi bányavállalatok a gazdasági helyzet stabilizálódása következtében megkezdtek a piacok megszerzését célzó előmunkálatokat. Nagy verseny fejlődött így ki a bányavállalatok között, különösen a kőbányák azok, amelyek pótolni szeretnék a háborus évek meddőségét és versenyezve enyhítik szállítási feltételeiket csakhogy biztosíthassák maguknak a piacokat. A magyar kőbányáérdeklőségek már régebben ajánlatot tettek Szeged város

hatóságának, de eddig az ajánlatokról komolyan nem tárgyalhatott a város az ismeretes pénzügyi nehézségek miatt. Most azonban, hogy a bankkamattól lényegesen csökkenése és a hitelviszonyok kedvezőbb kialakulása várható, természetesen felmerült a városrendezés fokozottabb munkálatainak a terve. A bányáérdeklőségek — meglehetősen ismerve a szegedi viszonyokat és ismerve a városrendezés stírgősen pótolandó nagyarányu hiányait —, értesíttek a kedvező hangulatáról és megtették a kezdeményező lépéseket. A polgármesternél tartott bizalmas jellegű értekezleten arról volt szó, hogy a bányák hajlandók nagyobb értékű kőanyag hitelezésére is — elég kedvező fizetési feltételek mellett. Konkrét megállapodás — értesítésünk szerint — nem jött létre, de valószínű, hogy rövidesen, állítólag már a jövő hónap közepére, úgy alakul a helyzet, hogy a város megkezdheti a városrendezés elhanyagolt programjának bevédtását.

A bizalmas értekezleten szóba került más, nagyjelentőségű kérdés is. *Héderváry Lehel* volt országgyűlési képviselő egy nagyobb ökeérdeklőség megbízásából az iránt érdeklődött, hogy Szegeden milyenek a gyárviszonyok. Alkalmass-e ez a város nagyobb gyártelepek és vállalatok létesítésére? A polgármester *Héderváry Lehel* rendelkezésére bocsátotta a szükséges adatokat. Konkrétumokról itt sincs még szó, de valószínű, hogy a város gyáripára rövidesen erős fejlődésnek indul.

Megkezdtek az 1925. évi kereseti adó kivetését.

Az 1924. évi kereseti adó fe'yszámlási munkálatai — mint ismeretes — befejeződtek és a szegedi pénzügyigazgatóság a városi adóhivatalal karöltve egy hét előtt megkezdte az 1925. évi általános kereseti adó kivetésének előkészítését. Abból a tapasztalatból indul ki a pénzügyigazgatóság, hogy az elmúlt évi adókivetések tömérégek panaszra, kifogásra adtak alkalmat, úgy, hogy el kellett rendelni a kivetésnek revízióját, de még a revideált kivetések ellen is tömegesen érkeztek be a fesszólamlások. A pénzügyigazgatóság — illetékes helyen szerzett értesítésünk szerint — más eljárási módokkal kísérletezik. A városi adóhivatalba kirendelték *Török* pénzügyi főtanácsost, aki *Kiss* városi számvévővel együtt turnusonként időit be az ipari és kereskedelmi szakmák képviselőit, lehetőleg ugyanazokat, akik annak idején a csoportok osztályozását végezték. Ezekkel tárgyalják meg, hogy milyen napokon történjék meg az új kereseti adó kivetése.

A tárgyalások során már megállapodtak abban, hogy az 1925. évi általános kereseti adó kivetésének a következő adatokat veszik alapul:

Elsősorban a szakmák által végzett csoportosításokból indulnak ki; mivel most már véglegesen megállapították az 1924. évi kereseti adókat és megállapították a kereskedelmi és ipari szakmák 1924. évi jövedelmi adó alapjait is, tehát az adókivétel felhatalmalták az adóalanyok 1925. évre adott vallomásait is. Az egyes szakmai csoportokban megállapítják a legnagyobb és a legkisebb jövedelmet és ezen belül elvégzik az arányosítást.

Ez az eljárás mindenesetre sokkal megnyugtatóbb, mint az elmúlt évi volt és illetékes helyen remélik, hogy ilyen módon sikerül az adófelszámolások óriási tömegét elhárítani. A tárgyalások a városi adóhivatalban hétfő óta folynak. Ezen a héten letárgyalták az iparosok adókivetésének előkészítését, a jövő héten kerül sor a kereskedőkre.

Férfi és női esőernyők

rendkívül olcsó árakon legszebb kivitelben

Pollák Testvéreknel

Széchenyi-tér 17. Csekonics-utca 6.

Tekintse meg mélyen lezállított és kiírt árait a

bérmálás alkalmával

Órák és ékszerek jóállással! GYÖRI BÉLÁNÁL, Károlyi tér 2.